

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

114. szám.

Pest, július 26. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Teljes példányokkal már nem szolgálhatunk.

Előfizetheti csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest július 26.

Csak mégis nem tagadhatja meg magát a jó természet.

A kronikák tanubizonyosága szerint a Pesti Hírlap még a nem régen mult időben is liberalis lap volt.

A liberalis ember rendesen egy kicsit pajkossabb nép szokott lenni, mintsem a conservatív.

A pajkosság még nem röpült el a Pesti Hírlap kebléből, bár lelke a bizalmak láthatártalan tengerében nyakig uszdogál.

Lássuk tehát, minő pajkosságot követett el ő hirlapsága.

Tudjuk, hogy a képviselők házában a horvát-ügyet illetőleg a vita igen másodrangu, mellékes és csekély szerepet vitt.

Az oppositio az ügybe nem avatkozott. Az elvekre nézve az egész ország egy véleményben volt, abban tudni illik, hogy territoriumunk százas határaitól nem alkuszunk. Az ellenzék eddig, ha eddig a horvát s szerbüggyéről volt szó, más egyebet soha sem sürgetett, mint több erélyeséget.

És eziránt a viták előtt temérdek volt a kifogás.

És a viták alatt is szinte.

Tessék például, a Pesti Hírlapnak a Közlönybe

tekinteni, s megolvashatja Daniel Pál, torontáli képviselő beszédét, midőn a hadügyministert interpellálta, és még inkább Zakó Istvánét, ki ugyan csak categoribe kimondta, hogy az alvidéken milly nagy a veszély, s hogy ellenében a ministerium részéről, milly csekély intézkedések történtek.

E két követet azért hoztuk fel bizonyosságul, mert mindkettő echt ministerialis ember.

Az oppositio ez ügyben nem is vehette fel a keztyüt, és pedig több okokból.

Először mert az elvet illetőleg az egész ország egy vélekezésben volt, annyira hogy ha valamelyik szónok arra vitte beszédét, ha valljon ezen elv sikeresítésére a tett intézkedések elégségesek e, vagy nem, a felelet mindig az volt: Ezt ne kívánja a ház, ez a strategiahoz tartozik ezt nyilvánosságra hozni veszélyes.

Ebben az oppositio megnyugodott. A ministerium a felelet terhét a határtalanságig magára vette, s azért az oppositiónak lehetlen volt tovább mennie.

Az oppositio eddig a horvát kérdésben mindig csak azon téren harczolt, hogy a ministerium nem elég erélyes, most midőn a ministerium azt mondta: hogy ők bizony erélyesek, hogy ők érzene magukban erőt a lázzadást elhamvasztani, akkor az oppositio a küzdterről leszorított, s a dolog e percztől fogva olly alakban tünt fel: hogy azt csak a következmények nem pedig a képviselők szavazat golyói fogják elítélhetni.

A ház tehát a kérdést nem találta olyannak melly már ítéletre megérve volna, s azért a szavazatot elhalasztotta. És koránt sem adta rá helyeslését, mert ez imparlamentaris eljárás volna. Annyit tenne mint ha a ház a ministeriumot előleges helyesléssel ellátván, ha mindjárt megelőzőtt mulasztásaikból netán valami roszt eredmény is következendék a felelősséget rólok levonná, és egészen magára ruházná által.

Ezt a Pesti Hírlapnak tudni kell. És nagyon is jól tudja, azért akkor midőn nagy harsányságu trombitát fu, s kiáltozza hogy a Marcz 15ke a horvátkérdésben egy maga maradt az nem egyéb pajkosságnál, melly belőle, mint afféle nem régen még liberalis emberből néha, néha előtörhet.

Egyébiránt pedig, hogy a ház a horvátügyben olly mérsékelt volt, annak egyedül azon leverő meglepetés volt oka, mellyet az Olaszországi viszonyok idéztek elő.

Az oppositio a horvát s olasz ügygel ugy volt mint az az ember, a kinek egyik ujját megvágják sajgott, panaszkodott, azonban még az előtt hogy sebe meggyógyult volna, az történt vele, hogy fájós ujjával együtt a kezét is levágták.

A horvát, és szerbkérdés jelenleg, s még in-

kább a mi a közel multat illeti, egy igen domesticus kérdés.

Ezt mi elvégezhetjük magunk között. És a mit mi teszünk, ahhoz más országoknak semmi köze.

Jó lett volna ugyan, ha a ministerium a lázzadást, kezdetben igyekezett volna elfojtani, akkor kevesebb vér omlott volna, s az elfojtás nem került annyi erőmegfeszítésbe.

A déli ügyek ránk nézve elhatározólag csak akkor lesznek veszélyesek, ha a sok huzás és halasztás alatt, e vizsály panszláv háboruvá fajul.

És ebbeli félelmünk miatt intőzök szavainkat a kormányhoz.

Most az eredmény fogja megmutatni, kiknek volt igazuk.

Mi a mi gyarló forrásainkból itélve meg vagyunk győződve, hogy az intézkedések, mellyeket a ministerium tett a lehető legnyomorultabbak

Naponként veszünk leveleket ollyan férfiaktól kikben bizunk kell, s e levelek szerint dolgaik oda lent a legroszabbul állanak.

A közönség pedig ne bolondittassa magát a Közlönyvel, mert e hivatalos lap, épen ollyan mint a Wiener Zt. ebben is folyvást győztek az Olaszok ellenében az osztrákok s mégis én fine finali az osztrák erő megtörve, és megfogva kénytelen volt az olasz határ legutolsó hadi vonalához menekülni. —

Igy vagyunk mi is, olvassuk a Közlönyben, hogy ennyit öltünk meg, de azt nem adják tudunkra, hogy a lázzadás tüze ezalatt mennyire terjedett széjjel.

Keserűn fizetendjük meg az arát ezen nagy bizodalmaknak.

Pest július 26.

A képviselők házában az ülés 11 órakor vevé kezdetét és tartott délutáni két óráig.

Reggel 8 órakor a ház osztályonkint ült együtt.

Tárgy, azon indítványok, mellyeket a tegnapi számunkban, napirend alakjában közöltünk.

Mindenek előtt Kossuth Lajos pénzügyminister szólalt fel, s engedelmet kért egy új törvényjavaslat előterjeszthetésére. E javaslat szerint a ministerium fel fog hatalmaztatni, hogy a talnépés székelyföld felesleges lakóit, Torontál és Bácsba a kamrai pusztákra letelepítse.

Képzeltetni, mennyire elragadta a házat e kedves hír.

Berzenczey az indivány illy kedvező fogadtatását a szószekekről zivéből eredő szavakban kö-

szőné meg. És biztosítá a házat, hogy a Székely nép e vendégszeretet illőleg fogja méltányolni, soha háladalatlan nem lesz.

A képviselő ezt mondta. Ő maga is székely, neki így kellett beszélni, mi pedig hozzá adhatjuk, hogy Magyarország akkor, midőn a székelyeket telkekkel ajándékozta meg, saját magát, és nemzetiségét dotálja meg, és alapját veti meg, hogy a magyar ismét a régi hősi faj legyen, melly e hazában csak úgy tudjon élni, ha egyszersmind szabad, e nélkül pedig kész legyen meghalni.

A tárgy bevégezése után ismét Kossuth Lajos szólalt fel, és figyelmezteté a házat azon nehézségekre, mellyet például a pénzügyministernek meg kell haladni, ha a ház valamely ügyet kilencz osztályra szakadva úgy akar tárgyalni, hogy a minister minden osztályban külön kihallgatassék, és kéré a házat, hogy ezen kihallgatásokat csak az osztályok bizottmánya rendelhesse el.

És voltak táblabírák, kiknek a szabályok illetén magyarázata nem tetszett.

Teleki László a ministert pártolta

Irinyi József elöadta mint szokott ez az egész világon történni, a hol csak osztályok vannak.

A ház eloszlik kilencz osztályra, hol a megvizsgálendő javaslat elővetetik.

Egy tag feláll s a már állítólag különben is kidolgozott javaslat főbelveit kiemelve, azt pártolja.

Egy más a javaslatot elveti.

Egy harmadik, tán módosítványokat, hisz szükségesnek. És ekkor az osztály szavazattal egy elöadót választ, a szerént a mint az osztályi többség a javaslatot elfogadni, elvetni, vagy módosítani ohajtja.

Igy járván el az osztályok, a külön külön elválasztott elöadók alkotják, a ház bizottmányát.

És e bizottmánynak lesz teendője, hogy a javaslatokban a szörszálhasogatásig mindent meg hányjon vessen. Ez fogja a ministreket meghallgatni, ez kér felvilágosításokat, ez kéri elő, a hól szükség van rá, az igazoló okleveleket.

Irinyi ezeket elmondá. És ha az olvasó azt hiszi, hogy ezzel az ifju szónok valami felesleges dolgot tett, igen csalatkozik.

E tárgy többször fordult már elő s a jobb oldal abban még ma is sok újat látszott találni, és fog ismét egy újab alkalommal, mert azon emberek közül igen kevésnek van még csak organuma is arra hogy, a parlamentarizmus élet formáit vonalait és modorát magokban tisztán felfoghassák.

Azért a táblabíró ha egy ifju őt leczkéli, halgasson, és ha szégyel tanulni, tegyen úgy mintha nem érette, hanem másokért beszélnének, de azért titokban csak okuljon belőle, ha tud.

A kitűzött indítványokon a ház hamar keresztül futott.

Hunfalvi Pál: a felső háznak a képviselők házávali viszonyairól — elöadta kívánatát.

Madarász László a kívánatot oda terjesztette ki, hogy a felső ház mint szükségtelen eltöröltessék.

Az indítvány az indítványozó és módosító beleegyezttével ez uttal s ez alakban elvetetett.

Igy járt Bogdánovics Vilibald a zágrábi püspök jószágaira vetendő zárról szóló javaslatával is. —

Ellenben, Madarász László javaslata a képviselőkké választatott hivatalnokok fizetéséről, va-

lamint Kállai Ödön tisztán az egyenlőség elvére alapított zsidóemancipatio indítványaik törvényhozás első stadiumán átbocsátatva az osztályok elébe küldettek.

Holnap nyilvános ülés nem fog tartalni.

Midőn erre szavaztak Eötvös minister néhány baloldali taggal együtt irítóztató minoritásban maradt.

Ő ministersége igen apprehendalni látszott azt, hogy a centrum ő ellenében olly kevés figyelemmel van holott más ministernek felállítására a ház mintha puskaporral vetnék fel, úgy ugrik, még akkor is ha arról volna szó, hogy verje el a jégeső az idén a határt vagy nem.

Da sitzen sie schon mit hohen Augenbraumen. Und möchten so gern schon erstaunen.

Göthe.

Ezen motto úgy hiszik eléggé kifejezi, hogy a főrendekről van szó, azon főrendekről, kik naponként kevesebb számra olvadnak le, annyira, hogy az 50-ik tagot már lámpával is keresni kell.

A felsőtábla ollyan, mint egy agg szűz, kinek fiatalabb éveiben borzasztó sok courmacherei voltak, kivel minden arszlánka coquettozott, s boldog volt, ha bonne fortune-ről s un peu de bonheur-ről beszélhetett: de ki a fiatalág szép éveiből kinöve, s a ránczok, és más vénségjelvek ellenében többé még mesterséges báj előidézésére sem levén képes, most már átélt adventure-jei emlékében él, kinek allenfalls vannak még udvarlói, pár vén sigisbe, ki másnak úgy sem kell, egy pár fiatal, ki csupa kíváncsiságból közeledik a romokhoz, vagy néhány olly ifju, ki csak azért bókol előtte, hogy unokájának majd elmondhassa, mikép ő is udvarlója volt a híres lady-nak, s több rokonok, kik eláják ugyan, hogy vérük egy femme per due, de azért atyafiságok köteleességöknek ismerik mellette maradni, néki az utolsó tisztességet megtenni, — szeméit befogni.

Illyen eszmékkel bibelődünk a főrendek mai ülése alatt, s csak fülhegygyel hallottuk Baranya megye lelkes főispánjának beszédjét, mellyben az Innsbruckba indítandó önkénytesek sorából magát kihagyatni kéré; s csak akkor tértünk egészen magunkhoz, midőn a ház egy olly ropant fontosságú tárgyra tért, millyenre a lutherizmus óta nem emlékszünk.

Az elnök ugyan is több tagok elutazásáról értesíté a házat s ennek következtében felszólítá, hogy már a többek együtt maradjanak; mert különben — nos különben? — különben a törvényes 50 szám se telvén ki, üléseket sem tarthatnak. —

Erre gr. Pálfi József megjegyzé, hogy a kimaradás oka az ülés tartásának nemtudásából is cred. —

Az elnök erre riposteiroz. Ott vannak a falragaszok.

Erre mások pariroznak, mert azokat az utszafiuok leszaggatják.

A vita hevülni kezd: a baloldalon egy főrend, youngfer speech-et tart, mellyre mindenki elámultan hallgat Cennél jobbat úgy

sem tehetvén) a budai mágnásokról vagy főrendekről szól és magasztosolni kezd, s midőn végzett, a ház gratuláló mosolygás közt látszott mondani „il a soignée son entrée.“

Végre a vélemények összpontosulni kezdenek s az elnök mit gesalbtter Stimme s lelkesült arcczal mondja ki a határozatot, mikép az ülést tudató falragaszok ezután záros ládába tétetnek ki, a leszakítás ellen illy módon biztosítandók. —

A lelkesültség és elégedtség e kijelentésre általános lön. A pártszincetek elenyésztek, a kebleket a ház megmentésére intézett ezen nagyszerű határozat tölté be, s az elnök az ülést — minthogy tárgy nincs — bezártnak nyilvánítá, de az okot mindenki abban keresé, mert illy nagyszerű kérdés megoldásáni öröm után bármi más tárgy is kicsinszerűvé törpülne, s nem intézethelnék el kellő figyelemmel.

Az ülés bezárása épen már kimondatott, midőn Széchenyi közlekedési minister a terembe lépett, s látván, hogy soha jobb időben nem érkehetett volna, rendkívül jó kedvű képet csinált.

Ő nevetett, a főrendek nevettek, a karzatokbeli echo is nevetel, s ezen sok nevetésből és mi is nevetülkütoljára egy generalis kaczagás lett, miben még Majláth György is osztozott volna:

„Haëtt' er sich das Lachen nicht abgewöhnt.“

Csernátoni.

Jul. 25.

A válaszfelirati vitatkozások eredménye a ministeriumnak 233 az ellenzéknek 36 szavazatot adott.

Soha tán ministerium hasonló parlamentarizmus többséggel nem birt.

Mi nem akarjuk e többséget elemezni, alkatrészeit analysálni, — annak szilárdtságát vagy porlékonyságát taglalni, nem feszegetjük, ha a kármentesítés kérdésének függőben léte befolyással van e rá vagy nincs, nem tesszük mind ezt, mert általa a 233 szóból csak egyet sem csatolhatunk a 36-hoz, s mert bármennyit irunk és szólunk is e többség milyenségről, de a mennyiség mégis tekintélyes marad, ha mindjárt benne minden érdemet és jó akaratot ignorálni akarnánk is mit pedig lenni sem nem akarunk, sem nem lehet.

Czélunk, csak e majoritás parlamentarizmus vi-geletét szemügyre venni, s a baloldalnak néminelly igénytelen tanácsokat adni.

Elöttünk fekszenek a hivatalos lap hasábjai, mellyeken nyomtatva van a sok szalma, melly mindkét oldalról elcsépettetett; előttünk fekszenek a Közliönynek mindazon számai, mellyekben közlésre valóban méltatlan dolgok közöltettek, s miután meggyonva a bennünk rejlő Istennek büneinket s becsületes reformatus létünkre is megkeresztelve magunkat e szóhalmaz átoltására keresztényi türelemmel és spartai állhatatossággal fejünket elszántuk és rajtok elvégre fúradtan és kimerülve átgázoltunk: lehetetlen — a víz hideg erőjéhez nem folyamod-

nunk, a mákonyos sorok hatása alatt eltompult érzeinket felfrissítendők.

A többség széles e világon mindenütt és mindenkor zsarnok szokott lenni a kisebbség felett. És ezen mi legkevésbé sem csodálkozunk. Ez a dolog természetében fekszik.

A kisebbség pedig széles e világon mindenütt és mindenkor zsarnokoltak, elnyomottak hiszi magát, mi hasonlólag igen természetes.

A többség ugyan is tünelmetlen biztos győzelmének öntudatában, a kisebbség pedig elkeseredett bizonyos veszteségének érzetében. —

Ez így van a világ minden parlamentjében, és sokkal inkább így van nálunk, hol a többség a kisebbséghez a mostanéhoz hasonló arányban áll. —

Nem akarjuk felrészni a jul. 10. és 21-iki kellemetlen ülések emlékeit, melyekben egy képviselő, — ki a sors és a körülmények kegyelméből, s tagadhatatlanul érdemei után is, de mégis történetesen miniszter lön — elfeledé, hogy magához hasonlóhoz szól, elfeledé, hogy a nemzet templomában a szenvedélyeknek uralkodni nem szabad elfeledé, hogy ő statusférfi, kitől higgadságot és tapintatságot követel a közvélemény, s elfeledve ezeket s megvakítva a szenvedély szemképráztató tüzétől szavakat mondott, melyeket egy képviselőnek, egy miniszternek, egy statusférfiúnak a törvényhozó test keblében mondania nem szabad. —

Nem bojgatjuk ez emlékeket, melyeket akkor szándokosan hallgattunk el, nehogy a szenvedélyesség bennünk is ellenhatást gyakorolva, mi is szavakat mondjunk és írjunk, melyeket nem mondottakká és nem írottakká tenni később ép úgy ohajtanánk, mint azon képviselő — miniszter — akarjuk hinni — az általa mondottakra nézve szeretné.

Mi csak ama feszítsd meg modort, azon ipse dixit ujjongatást, kívánjuk épen azon többség figyelmébe hozni, mely többségtől ama modor és ujjongatás származott.

Emlékezzék vissza azon jelenetekre a többség, vagy olvassa meg azokat a Közlöny hasábjain: és mi nem hisszük, hogy a történetek emléke a szégyenpírt ne tolná arczára.

Csernátóni.

(Folytatjuk.)

Főrendi ülés — hajtóvadászat.

Czifra dolgok történtek, a tegnapi felsőházi ülésben, az ember nem is hinné.

Megszoktuk már az ideát, hogy a Museum tisztelt tagjai hetenként csak egyszer ülnek össze — ekkor is egyedül azért, hogy az ususból valamiképp ki ne jöjenek — mennyivel inkább bámulatos dolog volt, tegnapi felragaszokat látni, melyek a tegnapi ülést hirdették, holott az utolsó ülés pénteken volt.

Ezen szokatlan historiából az ember valami rendkívül sejtett, s elballagott az antiquitás cabinetjébe.

Zárjel közt legyen mondva, igen mulatságos jelenet már az is, hogy a felsőházi példányok a muzeum oszlopat alatt jönnek össze, szellőztetik

magukat, vagy külsejük által csalogatják a publikumot teremük karzataira, melyek különben tálongnak az ürességnek miatta.

9 órára hirdették az ülés, 10 óra is elmúlt, s még csak nyoma sem volt a megnyitásnak. Mi a patvar! gondolok magunkban, az ülés valami véletlen közbejött akadály miatt talán még el is fog halasztatni. Körülnéztünk. Ahá! a ház kedves elnöke nincs még jelen, tudni látszik, hogy a főrendek rendszeren egy órával később szoktak comparéálni. Azt hisszük, tisztában vagyunk. A ház tagjai nagy zavarban voltak, szívszorogatásokban szenvedtek, epedő pillanatokot vetettek a terem ajtaja felé, mintha valakit várnának. Majlátot nem várták, mert később megtudánk, hogy az alnök lesz az elnök. De kire várhattak? ez volt a megfajtott axioma, melyet Radvánszky meg is fejtett officiosus felszámolásához kezdve a fellevőknek per eins, zwey, drey. Valahára tisztába jöttünk. A ház szabályai azt mondják, hogy határozat hazatolra 50 tag jelenléte szükséges, s a méltóságos tagok nem voltak ennyin.

Most jött még a hadd el hadd.

Nem tudtak mit csinálni, szerettek volna tanácskozni, de azok az átkozott szabályok! a jegyző alig birt már pihegai, úgy elfáradt a minden új tag bejöttével ismételve meg kezdett számlálásban — miközben üdvözöltetve a venerabilis celerus egyik tagja által, annyira el volt foglalva, hogy a humillimus servus helyett trigintasecet mondott, mire az kétes mosolylyal fordult el tőle — de 50 tag denique sehogy sem akarta ki futni, a teljes desperatio most főfokra hágott. Radvánszky főispán ur előre mondá már na, legalább lesz mit írni a marcziusnak! az elnöki szék alatt néhányan titkos conferentiát tartottak, minek eredménye az volt, hogy átnézelvén a tagok névsora, teremörök, futárok, szolgálk kergettesenek szét a városba, mint a kopók, s hajtsanak minél több magvást, szükség esetére püspököt is.

Az ordre kiadatott. „Igen, de az soká fog tartani“ mondá az egyik, küldjünk fiakert mondá egy másik, mely kijelentésre úgy szétszaladt a club, hogy hült helye is alig maradt.

A teremörök sat. tehát elindították, ám alig mult el két percz, lélekszakadva futott vissza egyikük jelentvén, hogy az 50-dik mágnas már nem csak felébrede, hanem meg is érkezett, s megmenté a házat.

A belépett mágnást nro. 50 — nem ismertük olly nagy lelkesedéssel fogadták, minövel egy éhes farkascsoport fogadhatja az oda tévedt báránykát.

Az ülés megnyílt. Szavaztak az Innsbruckba menendő küldöttségre összesen 58. miből kisült, hogy a jegyző a nagy confusióban mindég kevesebbet látott, a tárgy persze unalmas volt, a tagok egyenkint szalinkoztak kifelé, Scitovszki volt az első, ki hátat fordított, követék többen, minek aztán az lett következése, hogy midőn a felett akartak határozni, micsoda viszonyban álljon a két ház által választott Innsbrucki küldöttség, egygyütt menjen-e vagy nem, mikor erről akartak határozni, az elnök véletlenül sejtteni kezdi, hogy nincsenek pleno numero, Radvánszki régi munkájához fog, számlálja a tagokat, míg végre kisül, hogy csak 45. vannak, s az ülés, a gyorsirók leirhatlan öröme eloszlatott, megjegyzték-

vén, hogy ha véletlenül összejön 50 tag, az ülés ma fog tartatni.

Ez hiteles képe a felsőházi ülésnek a tisztelt tagok magok is genirozva vannak, állásuk által s haragusznak Széchényire, hogy a muscumban készítelett számukra helyet.

Örüljenek önök, hogy helyük van, mert rövid idő múlva ez se lesz.

Tessék resignálni.

Iris secundaria a julius 22-iki ülés dramai jelenetére.

Ha sergeink is olly fényes győzelmeket nyerne, mint a ministerium a parlamentben, akkor nincs mit félni.

És a ministerium nem csak a képviselőházban, hanem a felsőházban is feltűzi győzelem zászlóját.

Hát egeknek ura, itt is van oppositio?

Van bizon, és áll egyetlen emberből, kinek neve Ujházy.

A kamarában Kossuth reszket halvány arczal, haragot villámlo szemekkel így szól: „törpüljön el a minoritás.“

A felsőházban Szemere piros posgás arczal, mosolygó élénk kis szemekkel, körmönfont bombastokkal capacitálja, nem Ujházyt, hanem Hán szent atyát, mert ezt könnyebbnek tartja.

És oh, ékesszólás hatalma! —

Hán szent atya rögtön capacitálva van, mig Nyári, Teleki, nem hajlik Kossuth argumentumaira sem; hanem ha őket is ez argumentum győzi le: „törpüljön el a minoritás.“

Pedig a minoritás fogja megmenteni a ministeriumot.

Vagy talán azt hiszik, hogy nem csinált ez a mostani többség?

Na csak egyszer határozzák el a kárpótlást, melyhez a ministerium lételet kölé, meglátjuk, milly reactiópárt fog kifejlődni.

Addig a ministerium mindent kivihet, ha akarja, akár nyulat fog a Hortokágyon, de akkor aztán tárczaharcz, ki nem elégitett ambitio, reactio s tudja isten még mi minden üti fel magát.

Kossuth nagy talentumának mindenki meghajol, de meg vagyunk győződve, hogy a kárpótlás előtt még Szemere is csinálhat coup de théâtre a kamarában, de kárpótlás után Kossuth is nehezen.

És akkor valószínű, hogy ez az eltörpült minoritás fog segédkezetek nyújtani s a ministerium egyike leghatalmasb támasza leendő, mert a sok rossz közt a kisebb rosszat választandja.

Azért ismétlem, lát a minoritást ép annyira lábbal tiporni, kár ebben a többségben ép annyira bizni.

Hallottunk még vig nótát, melynek nagyon szomorú volna a vége.

Bethlen Miklós.

Lamartine bakot lött.

Kossuthnak látom a „Journal des Débats“ folyó hó 16-ki számából közölni Lamartine minket magyarokat érdeklő nyilatkozatának töredékét: —

„... Guizot elve volt békét minden áron. Én eme másikat akarnék adni hazámnak: Franciaországnak Németországgal szövetekezési minden áron.

„De ez még nem minden. Tekintsenek Bécsre az europai ócska absolutisticus elvek citadellejére. Mit tehet e pillanatban ez az udvar melynek felése kénytelen volt elhagyni a fővárost, hogy Innsbruckban Tyrol egyik zugában keressen me-

nedéket? mit tehet ez udvar, mikor Olaszország föle elszakasztja, s Milanóból, Velenczéből, Italia egész területéből kiveri az osztrák hadat? mit tehet ez udvar, mikor Magyarország nem ismeri el csak névből uralkodójának, és hadi erőt teremt egy felől, és külügyministert a ki az osztrák érdekeitől elkülönzött saját érdekei fölött ügyeljen? E Magyarország, mely épen ezen pillanatban mellyben önökhöz beszélek 200,000 emberből álló hadi erőt kiált ki, nem hogy azt Austria hatalmába dobja, de inkább, hogy ez által saját függetlenségét biztosítsa? Ez a Magyarország, mely épen most nyilvánítja azt, mint e reggel jöttem tudomására, hogy egyetlen egy magyar katona sem lépi át a határt, hogy az olaszok ellen harcoljon." — stb.

E szavakat Lamartine mondá, a külügyek választmányá előtt!

Lamartine, a ki bennünket, Franciaország, minden egyes polgárának rokonszenvéről, barátságáról tett bizonyosokká.

Lamartine a Girondisták történetének hallhatatlan írója.

Lamartine e szelid lelkületű költői kedélyű, szépért, nagyért, magasztosért lángoló szívű Lamartine! kit isten világító toronynak teremté, hogy bölcs elméjével vezérvilágul szolgáljon a vajudó elmék, forrongó indulatok, fölháborodott néptenger közepette a béke és szabadság kikötőjéhez.

Lamartine, a ki — ah de mit beszélek, az ő szava nem jár, mint a régi két garasos, túlélte már magát!

Lamartine szavait meghazudtolta az az oriai majoritás, melly az „eltörpült minoritás“ ellenében július havának egyik napján urunk születésének 1848-ik esztendejében hadsereget szavazott Olaszország ellen.

Meglátszik, hogy Lamartine poeta, azok az emberek olyan ferde színben látják a világot, úgy nagyitnak mindent, sokat beszélnek, azonban mint a következés mutatja, azt se tudják, minő fán terem az a politika! máf például ez a Lamartine úgy eldicséri a magyart. Ah mit! ért ahoz ő kelme, de a mi kamaránkban Chykinék nagyobb feje van.

Lamartine bakot lött.

Dobsa Lajos.

H I R D E T É S E K.

Eladó paripák.

Ángol méntül, és magyar kanczátul származott, hatéves szürke kancza, 400 pft.; ötéves világos pej herét, 350 pft.; négyéves pej kanczal 260 pft.; megtekinthetők a hajóvendéglőben, a venni szándékozók értekezhetnek az illető tulajdonossal, — ifj. gr. Batthányi István ural, Angol királyné 24-ik szám alatt.

Nemzetöri öltözetek,

mint: kék atilák, szürke nadrágok, nyári zubbonyok Singer Ignác és társának újan nyitott férfiruha-tárában kaphatók. Hasonló öltönyök elkészíttetnek 6 óra alatt. A nagyhid és bécsi utca 9 számú Haris-féle ház szögletén.

Megbizás.

Alulirt, a pesti e. b. váltótörvényszék előtt, minden ügyeimben Vörösmarthy Sándort vagy akadályoztatása esetében e megbizás előmutatóját — megbizottamnak, illetőleg ügyvédemnek valom. Költ Rimaszombatban július 10-én 1848.

Kuklics János m. k.

Elöttem Papp Ábrahám megkért tanu előtt.

Elöttem Papp Mihály mint megkért tanu előtt.

Magyar közlekedési vasút.

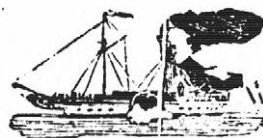

Naponkinti indulások 1848-dik Majus

20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.	
" " tehervonat délben 11 ó. 45 p.	
" " személyvonat délután 2 óra.	
Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.	
" " Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.	
" " Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.	
Pestről Váczfelé reggel 6 óra 30 percz.	
" " délután 2 óra 30 "	
" " " 5 " 30 "	
Váczról Pestfelé reggel 8 órakor	
" " délután 4 "	
" " " 7 "	
A magyar középponti vasut igazgatósága által.	

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

" Szegedre: minden szerdán és szombaton.

" Tokajra: minden csütörtökön. Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

" Zimonyba: minden szerdán. Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap. Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Főlelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.